

Книгата на Даниил – Номер седемдесет и шест

Разпечатване на пророчествата: Отхвърлянето на светлината през 1856 г. и неговите последици

Jeff Pippenger
2024-02-09

През 1856 г. светлината за „седемте времена“ бе разпечатана, а до 1863 г. тази светлина бе отхвърлена. Пророкът от Юда донесе светлината на нечестивия цар Еровоам, а Еровоам отхвърли светлината. Исая донесе същата светлина на нечестивия цар Ахаз, и той също я отхвърли. Поради отказа си от светлината, свързана с водоема Силоам, царствата и на Еровоам (северното), и на Ахаз (южното) бяха отведени в плен от цар от севера съответно през 723 г. пр. Хр. и 677 г. пр. Хр.

Мойсей, при бунта на Аарон; Исая с Ахаз и Еремия с други царе, представляваха верните в милеритската история, които всички представляваха вестителите на светлината в бунта на последните дни. „Първата“ криза на последните дни през 1863 г. и „последната“ криза на последните дни на „голямото земетресение“ от единадесета глава на Откровение (скоро идващият неделен закон) са представени от всички тези пророчески линии. Пророкът от Юда представлява пророк, който отстъпва от своята отговорност и накрая бива погребан в същия гроб като отстъпилото протестантство. Неговата смърт и неговото погребение бяха в отговор на това, че избра да яде и да пие храната на лъжливия пророк от Ветил.

Съдът на това да бъдеш победен от папството (асирийския цар) при неделния закон, който бе предобразен чрез разпръсването на северното и южното царство на Йеровоам и Ахаз, съответства на участието на юдейския пророк, защото той умря между „лъв“ и „осел“. „Лъвът“ е символът на Вавилон, който в последните дни е папството.

И стана, след като яде хляб и след като пи, че той оседла за него осела, сиреч за пророка, когото беше върнал обратно. И когато си отиде, лъв го срещна по пътя и го уби; и трупът му беше хвърлен на пътя, а оселът стоеше до него, лъвът също стоеше до трупа. И ето, минаваха човеци и видяха трупа хвърлен на пътя и лъва, който стоеше до трупа; и дойдоха и известиха това в града, в който живееше старият пророк. А когато пророкът, който го беше върнал от пътя, чу за това, каза: Това е Божият човек, който не се покори на словото Господне; затова Господ го предаде на лъва, който го е разкъсал и убил, според словото Господне, което Той му беше говорил. И каза на синовете си: Оседлайте ми осела. И те го оседлаха. И той отиде и намери трупа му хвърлен на пътя, а осела и лъва стоящи до трупа; лъвът не беше изял трупа, нито беше разкъсал осела. И пророкът вдигна трупа на Божия човек, положи го върху осела и го донесе обратно; и старият пророк дойде в града, за да го оплаче и да го погребее. И положи трупа му в собствения си гроб; и оплакваха го, като казваха: Уви, брате мой! И стана, след като го погреба, че говори на синовете си, казвайки: Когато умра, тогава ме погребете в гроба, в който е

погребан Божият човек; положете костите ми до неговите кости; защото словото, което той извика чрез словото Господне против олтара във Ветил и против всички домове на високите места, които са в градовете на Самария, непременно ще се сбъдне. 3 Царе 13:11–32.

Юдейският пророк умря между два символа. Лъвът е символ на Вавилон, а съвременният Вавилон в последните дни е северният цар, който стига до своя край и никой не му помага в Даниил, глава единадесета, стих четиридесет и пети. Белегът на неговата власт е поклонението на слънцето, което е четвъртата мерзост, и където четвъртото поколение на лаодикийския адвентизъм е представено в Езекиил, глава осма, като се покланя към слънцето. В съня на Милър му бе показано, че не само скъпоценните камъни се разпръснаха и бяха затрупани, но и че самата кутия, която представляваше Библията, също бе разкъсана.

В третото поколение на адвентизма делото по въвеждането на употребата на тъй наречените съвременни преводи на Библията бе насърчавано от ръководството на адвентизма. Тези тъй наречени съвременни преводи бяха извлечени от покварен корпус от ръкописи, който се пропагандира от теолозите на човека на греха и отстъпническия протестантизъм. Ковчегът на Милър беше Версията на крал Джеймс, която бе преведена от непокварените ръкописи.

Към четвъртото поколение на лаодикийския адвентизъм църквата се бе присъединила към Световния съвет на църквите — конфедерация на Римската църква и нейните дъщери. В продължение на години адвентизмът твърдеше, в полза на своето спящо стадо, че в Световния съвет на църквите те били просто „наблюдатели“, докато правилникът на тази зла конфедерация не разкри, че статутът на „наблюдател“ представлява пълноправен член с право на глас!

В четвъртото си поколение те два пъти удостоиха „човека на греха“ със златен медал. Поне единият от медалите беше щампован с католическото разбиране за Второто пришествие на Христос, като изобразяваше Исус да поставя крака Си върху земята при Своето завръщане, и включваше католически слънчев ореол зад Христос, както и католическото съкратено изложение на четвъртата заповед, което просто гласеше: „помни съботния ден“. В едно съдебно производство (което представлява правно изявление) президентът на Генералната конференция даде показания, в които заяви, че Църквата на адвентистите от седмия ден някога е вярвала, че папството е антихристът, но че неговата църква отдавна е отредила това убеждение „на историческото бунище“.

Четвъртата мерзост (поколение) е там, където двадесет и петте водачи на ерусалимската църква се покланят на слънцето. Последователните мерзости започнаха с образа на ревността, който беше поставен при входа, отбелязвайки началото. Пророкът от Юда накрая се оказва погребан с отстъпническия протестантизъм, и лъвът (Вавилон) го убива, защото той се върна към методологията на отстъпническия протестантизъм и затова не е в състояние да разпознае, че именно Рим установява видението; а там, където няма видение, установено чрез символа на човека на греха, в крайна сметка се оказваш на страната на човека на греха.

„Онези, които се объркват в разбирането си на словото и не успяват да видят значението на антихриста, несъмнено ще застанат на страната на антихриста.“ Kress Collection, 105.

Юдейският пророк бе погребан заедно с лъжепророка от Ветил, който го нарече свой „брат“, и бе намерен мъртъв между два символа. „Лъвът“ представляваше неговия неуспех да разбере антихриста, а „оселът“ е символ на исляма. Лаодикийският адвентизъм вече е показал чрез своето мълчание относно 11 септември 2001 г., че не разпознава, че темата за исляма от третото „Горко“ е Виковете в полунощ, вестта на късния дъжд. Неспособността да се разпознае вестта на късния дъжд е смърт! Късният дъжд започна на 11 септември 2001 г., когато могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слезе, когато големите сгради на Ню Йорк бяха повалени. „Дъждът“ е вест, и вестта трябва да бъде разпозната, за да бъде приета.

„Не бива да чакаме късния дъжд. Той идва върху всички, които ще разпознаят и усвоят росата и пороите на благодатта, които се изливат върху нас. Когато съберем остатъците от светлина, когато оценим сигурните милости на Бога, Който обича да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще се изпълни. [Цитира се Исая 61:11.] Цялата земя трябва да се изпълни със славата на Бога.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

„Цялата земя“ знае какво се случи на 11 септември 2001 г., но за да бъде приета вестта, която започва там и в крайна сметка озарява цялата земя с Божиата слава, тази вест трябва да бъде разпозната. Думата „разпознавам“ означава „да си припомня или възстановя знанието за нещо, било с признаване на това знание, било без него. Разпознаваме човек отдалеч, когато си припомняме, че сме го виждали преди, или че по-рано сме го познавали. Разпознаваме неговите черти или неговия глас.“ Речникът на Уебстър от 1828 г.

Единственият начин един лаодикийски адвентист да разпознае вестта за късния дъжд, която пристигна на 11 септември 2001 г., е да признае, че е видял същото проявление на божествена сила и в миналото. На 11 август 1840 г. слезе могъщият ангел от Откровение 10, когато се изпълни пророчеството за второто горко на исляма. Тази история бе свършено повторена, когато на 11 септември 2001 г. слезе могъщият ангел от Откровение 18, когато се изпълни пророчеството за третото горко на исляма; а ако не бъде разпознат ислямът на третото горко, това означава човек да бъде отнесен от дивото арабско магаре към смъртта, причинена от лъва на съвременния Вавилон.

Пияниците на Ефрем, които не могат да прочетат книгата, която е запечатана, не могат да видят повторението на милеритската история, защото това разпознаване се основава върху методологията на късния дъжд — „ред след ред“. Представата, че проявлението на Божиата сила в милеритската история се повтаря в последните дни, не може да бъде поддържана чрез методологията на отстъпилото протестантство и католицизма.

„Ангелът, който се съединява в прогласяването на вестта на третия ангел, трябва да освети цялата земя със своята слава. Тук е предсказано дело с всемирен обхват и необичайна мощ. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славна проява на Божиата

сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионска станция по света и в някои страни се прояви най-големият религиозен интерес, на който е била свидетел всяка земя от Реформацията през шестнадесети век насам; но и това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“ Великата борба, 611.

Слепите водачи на съвременния Израил са принудени от своята методология да отхвърлят истината, че в последните дни ще има повторение на проявлението на Божията сила, както е било в предишните години.

„Тук виждаме, че църквата — светилището на Господа — беше първата, която почувства удара на Божия гняв. Старите мъже, онези, на които Бог беше дал голяма светлина и които бяха стояли като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие. Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишни дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да стори добро, нито ще стори зло. Той е твърде милостив, за да посети народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на Якововия дом греховете му. Тези неми кучета, които не искаха да лаят, са онези, които ще почувстват справедливото възмездие на оскърбения Бог. Мъже, девизи и малки деца всички загиват заедно.“ Свидетелства, том 5, 211.

Лаодикийската слепота на учените мъже, които управляват неучените в Ерусалим, е неспособна да разпознае късния дъжд, защото те не само прилагат покварена библийска методология, но и заключенията, до които ги довежда тяхното лъжливо разсъждение, ги поставят в положение, при което ще отрекат всяко бъдещо проявление на Божията сила, както в предишните векове. И все пак Малахия, трета глава, посочва, че когато Вестителят на Завета очисти левиевите синове, тогава приносът ще бъде както в древните дни.

„Верният Свидетел заявява: „Зная делата ти.“ „Покай се и върши първите дела.“ Това е истинското изпитание, доказателството, че Божият Дух действа в сърцето, за да те изпълни със Своята любов. „Ще дойда при теб скоро и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш.“ Църквата е като безплодното дърво, което, получавайки роса, дъжд и слънчево сияние, е трябвало да произведе изобилие от плод, но върху което божественото изследване не открива нищо друго освен листа. Тържествена мисъл за нашите църкви! тържествена, наистина, за всеки отделен човек! Чудни са Божието търпение и дълготърпение; но „ако не се покаеш“, те ще се изчерпат; църквите, нашите институции, ще преминават от слабост към слабост, от студена формалност към духовна мъртвост, докато казват: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо.“ Верният Свидетел казва: „А не знаеш, че си окаян и нещастен, сиромах, сляп и гол.“ Ще видят ли някога ясно своето състояние?

„В църквите предстои чудно проявление на Божията сила, но то няма да въздейства върху онези, които не са се смирили пред Господа и не са отворили вратата на сърцето чрез изповед и покаяние. В проявлението на онази сила, която осветява земята със

славата на Бога, те ще видят само нещо, което в своята слепота смятат за опасно, нещо, което ще възбуди страховете им, и те ще се укрепят, за да му се противопоставят. Понеже Господ не действа според техните представи и очаквания, те ще се противопоставят на делото. „Защо — казват те — да не познаваме Божия Дух, след като сме били в делото толкова много години?“ — Защото не откликнаха на предупрежденията, на увещанията в Божиите вестии, а упорито казваха: „Богат съм и замогнал съм се, и нямам нужда от нищо.“ Дарбата, дългият опит, няма да направят хората проводници на светлина, освен ако не се поставят под ярките лъчи на Слънцето на правдата и не бъдат призовани, избрани и приготвени чрез дара на Светия Дух. Когато хората, които боравят със свети неща, се смирят под мощната Божия ръка, Господ ще ги въздигне. Той ще ги направи хора с разсъдливост — хора, богати в благодатта на Неговия Дух. Техните силни, себелюбиви черти на характера, тяхното упорство, ще бъдат видени в светлината, сияеща от Светлината на света. „Ще дойда при тебе скоро и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш.“ Ако търсите Господа с цялото си сърце, Той ще ви се открие.“ Review and Herald, December 23, 1890.

Смъртта на юдейския пророк е представена както от „лъва“ на съвременния Вавилон, който е пророческият символ, установяващ видението за пророческата история, така и от „осела“. Първото споменаване на исляма в Писанията е, когато Исмаил е представен като „див човек“.

И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее пред лицето на всичките си братя. Битие 16:12.

Правилото за първото споменаване в Писанията показва, че в него се съдържат всички характеристики на символа, защото Божието Слово е семе, а семето притежава цялата необходима ДНК, за да доведе до плододаване цялото растение. Думата, преведена като „див човек“, е думата за „дивия арабски осел“. „Ослът“ в Писанията на истината е един от символите на исляма.

Вестта на Езекиил в тридесет и седма глава, която оживява мъртвите кости, така че те се изправят като голяма войска, е вестта на исляма от третото „горко“, а тази вест е вестта на Среднощния вик в последните дни. Сестра Уайт пряко учи, че триумфалното влизане на Христос в Ерусалим е представлявало вестта на Среднощния вик.

„Среднощният вик не бе носен толкова чрез доводи, макар че доказателството от Писанието беше ясно и неопровержимо. С него вървеше подбуждаща сила, която раздвижваше душата. Нямахме съмнение, нямахме колебание. При случая на триумфалното влизане на Христос в Ерусалим хората, които бяха събрани от всички краища на страната, за да пазят празника, се стекоха към Елеонския хълм и, когато се присъединиха към множеството, което съпровождаше Исус, те се изпълниха с вдъхновението на часа и помогнаха да се усили възгласът: „Благословен Оня, Който иде в името Господне!“ [Матей 21:9.] По същия начин и невярващи, които се стичаха на адвентните събрания — някои от любопитство, а други само за да се присмиват — почувстваха убеждаващата сила, съпровождаща вестта: „Ето, Младоженецът иде!““

Откровението на Исус Христос е последната вест, която се разпечатва в последните дни, и тя включва исляма на третото горко. Когато Христос, Който е вестта, която се разпечатва, влезе в Йерусалим и по този начин предобрази среднощния вик на последните дни, Той бе носен (Неговата вест бе носена) от „осле“. Последната вест за Христовата правда се носи от исляма.

Ислямът беше, е и ще бъде див човек, както е представен чрез дивото арабско магаре; и всеки, който желае да види (а има мнозина, които не желаят да видят), може лесно да „разпознае“, че войната, която сега се води от исляма, е дива лудост. Готовността да се извърши самоубийство с убеждението, че в отвъдното ще има някаква велика сексуална награда, е сатанинска лудост. Първото споменаване на исляма посочи, че ислямът ще бъде див човек.

Войната на исляма събира цялото човечество, за да воюва в ескалиращата война на третото Горко. Ислямът е пророческата логика за осъществяването на едно световно правителство, а глобалистите учат, че умишлено са върнали евреите обратно в земята на Израил след Втората световна война, за да използват древната омраза на исляма към евреите и така да предизвикат Трета световна война. Глобалистите вярват — и от десетилетия учат — че ще им е необходима Трета световна война, за да установят своето едно световно правителство. Покварените подбуди на глобалистите, изразени със собствените им думи, се вписват в библийската роля на исляма.

Вероятно най-сериозният елемент от пророческата ДНК на Исмаил, в стиха, където той се споменава за пръв път, е фактът, че неговият дух, който е духът на „див човек“, „обитава в присъствието на всичките си братя“. Представата, че само някои секти на радикалния ислям ще бъдат въввлечени в третото Горко, не се съгласува с Божието Слово. Общоприетото политически коректно мнение, че във всяко религиозно убеждение има по няколко лоши ябълки и че мнозинството от мюсюлманската религия са миролюбиви граждани, не съответства нито на тяхната собствена свещена книга, нито на Библията.

Коранът учи, че е дълг на всеки последовател на Аллах да приведе целия свят в съответствие с шериатския закон, а първото споменаване на исляма в книгата Битие установява, че духът на „дивия човек“ на Исмаил ще бъде във всеки последовател на исляма. Коранът пряко учи своите привърженици да се преструват на почтени, когато живеят в области, където все още нямат способността да наложат религиозното си управление върху населението, подобно на католицизма.

Пророкът от Юда се изправи срещу Еровоам, когато царството му бе току-що установено. Отстъпническият протестантизъм започна през 1844 г. и незабавно бе изобличен от милеритския адвентизъм, който бе влязъл в Пресветото място и бе открил Божия закон, включително седмодневната събота. На милеритския адвентизъм бе казано, както е представено чрез Еремия, да се върне при Бога, но никога да не се връща в „събранието на присмивателите“. На пророка от Юда бе заповядано да не се връща по същия път, по който

бе дошъл, нито да яде, нито да пие от храната на лъжливия пророк от Ветил, но той направи това. Смъртта на пророка от Юда бе символично поставена между два символа, които представляваха папството и исляма. Лаодикийският адвентизъм не може да види тези две истини, защото през 1863 г. те сами избодоха духовните си очи и започнаха процеса на покриване на скъпоценните камъни и методологията, използвани от Уилям Милър, за да установят основите на адвентизма с подправени монети и скъпоценни камъни, и с методологията на отстъпническия протестантизъм и католицизма.

„Човекът с четката за прах“ сега измита Своя под и възстановява скъпоценностите, и ги дава на Милър, за да ги постави върху своята маса, но адвентизмът е заслепен от убеждението, че те са остатъчният народ, който бе издигнат като Негов народ през 1844 година.

И не мислете да казвате в себе си: Имаме Авраам за отец; защото ви казвам, че Бог може и от тези камъни да въздигне чеда на Авраам. И вече и брадвата лежи при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огъня. Аз наистина ви кръщавам с вода за покаяние; но Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, и аз не съм достоен да Му нося обувките; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън; Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти добре хармана Си, и ще събере житото Си в житницата; а плявата ще изгори с неугасим огън. Матей 3:9–12.

Лаодикийският адвентизъм ще бъде избълван от устата на Господа, освен онези отделни личности, които биха могли да се покаят. Лаодикийският адвентизъм трябва да бъде погребан в същия гроб, в който са погребани предишните заветни люде, отхвърлили вестта на Милър, защото сега и те са предишни заветни люде по отношение на сто четиридесет и четирите хиляди. Бунтът от 1863 г. е онагледен от пророка, който дойде от Юда и който също остави предсказание за цар Йосия.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Вместо да ставаме като света, ние трябва да ставаме все по-отделени от света. Сатана се е съюзявал и ще продължава да се съюзява с църквите, като полага майсторско усилие против Божията истина. Всичко, което Божият народ върши, за да навлезе в света, ще предизвика решително противодействие от силите на тъмнината. Последният велик конфликт на врага ще бъде най-решителен. Това ще бъде последната битка между силите на тъмнината и силите на светлината. Всяко истинско Божие дете ще се сражава храбро на страната на Христос. Онези, които в тази велика криза позволяват на себе си да бъдат повече на страната на света, отколкото на Бога, в крайна сметка ще се поставят изцяло на страната на света. Онези, които се объркват в разбирането си на словото, които не успяват да видят значението на антихриста, непременно ще застанат на страната на антихриста. Сега не е време да се приобщаваме към света. Даниил стои в своя дял и на своето място. Пророчествата на Даниил и на Йоан трябва да бъдат разбрани. Те се тълкуват взаимно. Те дават на света истини, които всеки трябва да разбира. Тези пророчества трябва да бъдат свидетелство в света. Чрез изпълнението си в тези последни дни те сами ще се обяснят.“

„Господ е на път да накаже света за неговото беззаконие. Той е на път да накаже религиозните общности за тяхното отхвърляне на светлината и истината, които са им били дадени. Великата вест, съчетаваща вестите на първия, втория и третия ангел, трябва да бъде дадена на света. Това трябва да бъде тежестта на нашето дело. Онези, които истински вярват в Христос, ще се съобразяват открито със закона на Йехова. Съботата е белегът между Бога и Неговия народ и ние трябва видимо да показваме своето съобразяване със закона на Бога чрез спазването на съботата. Тя трябва да бъде отличителният знак между Божия избран народ и света. Да бъдеш верен на Бога означава много. Това включва здравната реформа. То означава, че храната ни трябва да бъде проста, че трябва да бъдем въздържани във всичко. Многото разновидности храна, така често виждани по трапезите, не са необходими, а силно вредни. Умът и тялото трябва да бъдат съхранявани в най-добро здравословно състояние. Само онези, които са били обучени в познанието и страха от Бога, трябва да бъдат избирани да поемат отговорности. Онези, които от дълго време са в истината, но не могат да различават между чистите принципи на правдата и принципите на злото, чието разбиране относно справедливостта, милостта и Божията любов е помрачено, трябва да бъдат освободени от отговорност.“

„Бог има важни уроци, които Неговият народ трябва да научи. Ако тези уроци бяха научени по-рано, Неговото дело не би било там, където е днес. Едно нещо трябва да се извърши. Истината не бива да се премълчава пред служители или пред мъже, заемащи отговорни постове, от страх да не се навлече тяхното неодобрение. С нашите институции трябва да бъдат свързани мъже, които с кротост и мъдрост ще възвестяват целия Божий съвет. Божият гняв се разпалва против онези, които в плътска самоувереност и гордост са проявили презрение към Неговото ръководство. Те излагат на опасност благоденствието на делото.“

„Всеки лъжлив път е измама и, ако бъде поддържан, накрая ще доведе до погибел. Така Господ допуска онези, които поддържат лъжливи планове, да бъдат погубени. Тъкмо в момента, когато се чуват хваление и ласкателство, идва внезапна погибел. Има такива, които, независимо че знаят за изобличението, отправено към други поради неверност, се отвръщат от увещанието. Те са двойно виновни. Знаеха волята на Господа и не я изпълниха. Наказанието им ще бъде съразмерно на вината им. Те не пожелаха да внимават в словото на Господа.“ Kress Collection, 105, 106.